

Мандрівки з Чарівним Атласом: Париж

Кажуть, що Париж — це завжди про любов (і круасани). Тож Лука й Терезка вирушать у свою третю мандрівку з Чарівним Атласом не самі, а прихопивши з собою закохану пару.

Разом вони ласуватимуть традиційною французькою випічкою, розкриють таємниці Ейфелевої вежі й незбагненого Монмартру, прогуляються вздовж Сени, познайомляться з полотнами знаних імпресіоністів і побачать славетний Нотр-Дам.

А ще вони довідаються, чому столицю Франції називають Містом Світла і чому до неї так сильно хочеться повертатися повсякчас.

НАДІЙКА ГЕРБІШ

МАНДРІВКИ З ЧАРІВНИМ АТЛАСОМ

ПАРИЖ

ВИДАВНИЦТВО
СТАРОГО ЛЕВА

Бабусю, ну ж бо, погоджуйся! — Лука обіймав бабусю і нетерпляче заглядав їй у вічі.

Терезка також стояла поруч, дивлячись на неї таким благальним поглядом, що будь-хто інший вже давно піддався б його магії.

Тільки дідусь сидів за столом, ховаючи очі: вже сорок років він просив дружину помандрувати з ним, однак та була невблаганною.

— Діти, дайте мені чисту годину! Послухайте: якщо хочете, мандруйте з дідусем. А я йду на «бабусинське». Я вам уже казала, ми домовилися зготувати вечерю для родини переселенців.

— Бабусю, але ж ти сама говорила, що найскладніше в круасанах — тісто! А ти його вже замісила! Думаю, твої чудові бабусятка спечуть ті французькі рогалики і без тебе! — наполягав Лука.

— Тим паче, якщо тісто постоїть зайвих пів години в холодильнику, то стане лише смачнішим. А нас тут не буде рівно стільки. Тож повернешся і спечеш сама, якщо тебе *це* зупиняє, — докинула Терезка серйозно.

Дідусів кабінет наелектризувався лункою, напруженою тишею — і по хвилинному ваганні бабуся запитала:

— Слухайте, воно ж може і не спрацювати? А що як ми застрягнемо десь поміж світами, га? Хто Мону нагодує? Як я своє зникнення — а то ж у прями́сінькому сенсі зникнення! — приятелькам поясню, ну? Тимофію, ти ж сам казав, що всі властивості твого Атласу ще не досліджені. Діти, ви зі своїм дідусем однаково дасте собі раду і навіть із міжсвіття примандруєте додому, а от мені така халепа ні до

чого. З мене кепська пригодошукачка. Скільки можна вам це повторювати?

— А звідки пан Валерію тебе знає? — запитав Лука, сподіваючись підловити бабусю й повернути їй призабуту жагу подорожей.

— З фотографій і розповідей твого дідуся, — відрізала бабуся й підійшла до чоловіка на кілька кроків ближче, щоби виразним поглядом своїх блакитних очей переконати його забрати дітей в «атласні» мандри і дати їй нарешті «чисту годину».

Дідусь Тимофій загадково примружився, дивлячись на дружину. Ще пів кроку — і вона опиниться в полі дії Атласу, разом із ним та внуками. І тоді досить лише прикласти скельце... Тільки-от він ніколи не змушував її ні до чого — і зараз, на пенсії, яку вони щонайкраще проводили удвох, не зважився б на таке.

Дідусь усміхався, зачудований її впертістю. Очі йому затуманив легкий смуток, що їм так і не вдалося помандрувати з Атласом удвох.

Бабуся знала, що невдовзі Атлас доведеться здати для якихось особливих досліджень Комісії у Венеційській палаті дожів — на невизначений термін. Знала, що Тимофій ще ніколи її не підводив і завжди дотримував слова. Вона зиркнула на годинник і підійшла ближче до столу — і раптом на її зазвичай стриманому й трохи скептичному обличчі проступила геть непритаманна їй відчайдушність.

— Пів години, кажете? Ну гаразд, хіба якщо в Париж. Перевірю, чиї круасани кращі.

Дідусь взяв дружину за руку, побоюючись, що вона передумає, підкликав до себе дітей і вклав скельце Терезці в долоню. Дівчинка схилилася над Атласом, уважно вчитуючись у літери...

Вуличка, на якій опинилося товариство, здивувала усіх настільки,

що Лука підозріло зиркнув на Терезку й запитав, чи добре вона прочитала назву міста, коли приставляла чарівне скельце до Атласу. Дівчинка кивнула, але це чомусь не дало нікому впевненості.

Кожен із мандрівників уявляв собі Париж по-різному: Лука думав про складну конструкцію Ейфелевої вежі, Терезка — про загадкову церкву Сакре-Кер, схожу на палаци зі східних казок, бабуся — про таємничих химер в оздобі Нотр-Даму, а дідусь... Дідусь думав про вранішню каву в паризькому бістро й хрустку свіжу газету, щоб читати її Павліні й усміхатися її ущипливим коментарям.

І раптом ця вуличка — така провінційна, вузька, мощена старою, до блиску вичовганою бруківкою, що здіймається кудись догори. Малесенькі будиночки прилаштувалися ліворуч, а праворуч був мур, дуже схожий на той, що оточував замок у їхньому рідному Збаражі, тільки нижчий. Розгублене товариство попрямувало догори, аж поки Терезка різко не зупинилася й не заплескала в долоні, радісно вигукуючи:

— Та це ж *La Maison Rose*! Рожевий будиночок на Монмартрі!

— Звідки ти знаєш, Терезко? — здивувався Лука. — Ти... еее... впевнена?

— Та впевнена я! Бачила з мамою в інстаграмі, — підморгнула йому сестра й потягла бабусю за руку. — Круасани ми спробуємо десь тут неподалік, а зараз я тобі таке-е-е покажу! Останній виноградник на Монмартрі, уявляєш?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ